

Jogerős ítélet az inárcsi családsegítő sérelmére elkövetett emberölés ügyében

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2019. november 14. napján meghozott 4.Bf.220/2019/13. számú ítéletével a Budapest Környéki Törvényszék 2019. június 06. napján kihirdetett ítéletét megváltoztatta. A vádlott élet elleni cselekményénél az előre kiterveltségre utalást mellőzte. Az elsőfokon kiszabott életfogytig tartó szabadságvesztést 15 évre enyhítette, a végrehajtási fokozatát fegyház helyett börtönben határozta meg azzal, hogy abból a vádlott – a törvény kötelező rendelkezése folytán – legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A Budapest Környéki Törvényszék 2019. június 6-án nyilvános tárgyalássorozatot követően Cs. A. vádlottat bűnösnek mondta ki előre kitervelten, közfeladatot ellátó személy sérelmére elkövetett emberölés büntetében, valamint lőszerrel való visszaélés büntetében. Ezért őt – halmazati büntetésül – életfogytig tartó, fegyházban letöltendő szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott legkorábban 25 év múlva bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság a vádirati tényállással szemben a bizonyítási eljárási eredményeként azt állapította meg, hogy a vádlott a tettet előre megfontolt szándékkal követte el.

Az ügy lényege:

1.) A vádlott 2000-ben történt nyugdíjba vonulásáig rendőrként teljesített szolgálatot, ezt követően biztonsági őrként dolgozott különböző munkahelyeken. A vádlott feleségével három gyermeket nevelt. A legkisebb folyamatos felügyeletet és gondozást igényelt. A házastársak 2002-ben házépítéshez deviza alapú kölcsönt vettek fel. A hitelválságot követően a vádlott és családja a megemelkedett törlesztő részleteket nem tudta fizetni, ezért 2010-ben Sopronba költözött és megkísérelt megállapodni a kölcsönadó bankkal a ház eladásáról és az elszámolásról, ami nem járt eredménnyel. 2014-ben a vádlott felesége anyagi okok miatt visszaköltözött a Pest megyei házba, ahova később a vádlott is beköltözött, belépett a polgárórságba és biztonsági őrként helyezkedett el. 2011-ben a tartozások miatt végrehajtási eljárás indult a vádlott és felesége ellen, ezen felül a végrehajtói iroda ingatlanárverést tűzött ki az ingatlanra. A vádlott 2018. május 2-án jelentkezett az inárcsi önkormányzatnál, hogy segítséget kérjen a lakhatásuk megoldásával kapcsolatban, illetve ekkor kért segítséget a családsegítő szolgálatától is. Az inárcsi kirendeltség családsegítője, a későbbi sértett 2013 óta dolgozott ebben a munkakörben. Miután a vádlott felvette vele a kapcsolatot, több módon is megpróbált lakhatási lehetőséget szerezni a vádlottnak és családjának, segélycsomagot is intézett nekik, azonban csak szeptembertől talált átmeneti otthont számára, addig viszont a családnak magának kellett megoldania a lakhatást. Abban maradtak, hogy a vádlott megpróbál helyet találni és másnap bemegy a sértetthez egyeztetni. 2018. július 10-én a vádlott felesége közölte férjével, hogy el fog költözni a gyerekekkel az addig közösen használt ingatlanból a rokonaihoz. A vádlott egész éjjel járkált a házban, majd 2018. július 11-én reggel 8 óra körül bement a családsegítői irodába a sértetthez, aki egyedül dolgozott az épületben. Az irodahelyiségben szóváltásba keveredtek egymással, majd a vádlott elővette a táskájából a 23 cm hosszú, fanyelű bicskáját, melyet rendszeresen magánál tartott és két alkalommal nyakon szúrta a sértettet, aki rövid idő alatt életét vesztette. Ezt követően átment a közelben levő polgármesteri hivatalba és közölte a hivatal szociális ügyintézőjével, hogy megölt valakit és hívja a rendőröket. A vádlott a helyszínen megvárta a hatóságot.

2.) A vádlott abban az időszakban, amikor rendőrként dolgozott, megszerzett töltényeket, melyek lőszernek minősülnek. Ezen lőszerket nyugdíjba vonulása után nem adta le, hanem házában, egy elzárt fegyverkazettában tartotta az engedély nélkül tartható gáz-riasztófegyver mellett. A lőszerket a 2018. július 11. napján tartott házkutatás során megtalálták. A vádlottnak a lőszer tartására engedélye nem volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a vádlott és védője téves minősítés miatt és enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A másodfokú ítélet szóbeli indokolása során Dr. Hrabovszki Zoltán tanácselnök elmondta, hogy a büntetés enyhítését egyrészt a jogi minősítés megváltoztatása (enyhébb minősülés), másrészt a büntetéskiszabási körülmények eltérő értékelése tette szükségessé.

A fellebbviteli főügyészség indítványával egyetértve az ítélőtábla nem látta megállapíthatónak az emberölés előre kiterveltségét, mivel a vádlott mindig magánál tartotta az elkövetéshez használt kést. Az eredeti elhatározása szerint ügyintézés céljából ment be a családsegítő szolgálat irodájába, így semmi nem utalt arra, hogy már előre elhatározta volna a sértett vagy más személyek megölését. Az előre kiterveltséget kizárja az önfeladás is, a cselekmény után nem hagyta el a helyszínt, hanem megvárta a rendőrök kiérkezését. Az előre kiterveltség feltételezi, hogy az elkövető egyenes szándékkal cselekszik – ami megállapítható volt –, azonban az egyenes szándékból (a sértett halálát kívánja) nem feltétlenül következik, hogy a cselekményét egyúttal előre kitervelte. Ez utóbbihoz az szükséges, hogy az ölési cselekmény véghezvitelének helyét, idejét és módját átgondolja, a végrehajtást akadályozó vagy segítő tényezőket felmérje és a lényeges előkészületi, elkövetési és az elkövetés utáni mozzanatok figyelembe vegye. Magatartását tervszerűség és céltudatosság jellemzi. Ez az ölési cselekmény részleteinek átgondolását, viszonylag hosszabb időn át történő fontolgatását, a cselekmény elkövetési szakaszainak megfelelő mozzanatok mérlegelését jelenti. Ez pedig a vádlott esetében – a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint is – hiányzott. A vádlott élet elleni cselekménye tehát kizárólag közfeladatot személy sérelmére elkövetett emberölés büntettének minősül.

Az ítélőtábla a vádlott terhén megállapított lőszerrel visszaélés büntettét változatlanul hagyta.

A büntetés kiszabása során a másodfokú bíróság nyomatékos enyhítő körülményként értékelte a vádlott büntetlen előéletét, idős korát, azt, hogy az elkövetés után a helyszínen nyomban feladta magát, a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását, a rendkívül elnehezült élethelyzetét és az eljárás során tanúsított őszinte megbánását.

A bírói gyakorlat szerint azon emberölési ügyekben, ahol a cselekmény nem több, hanem csak egy minősítő körülmény (jelen esetben a közfeladatot ellátó személy sérelmére elkövetés) folytán minősül súlyosabban (minősített emberölésnek), nem az életfogytig tartó, hanem határozott tartamú (tíz-től húsz évig terjedő) szabadságvesztés kiszabása szolgálja a büntetési célokat. Ennek oka a differenciáltabb büntetéskiszabás, hiszen ha a bíróság minden minősített emberölési ügyben életfogytig tartó szabadságvesztést szabna ki, akkor a többszörösen, több minősítő körülménynél fogva is súlyosabban minősülő (pl. előre kitervelten, nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel elkövetett) emberölés miatt alkalmazott joghátrányban a cselekmény kirívó tárgyi súlyát már nem lehetne megjeleníteni. Ezért a másodfokú bíróság a 2018. július 11. napjától előzetes fogvatartásban lévő vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 15 évben határozta meg.

A végrehajtási fokozatot az ítélőtábla a vádlott idős korára tekintettel börtönben határozta meg.

Az ítélőtábla határozata a kihirdetése napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. november 18.

Fővárosi Ítéletábla Sajtótitkárság